

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/90/2016
Identifikačné číslo spisu: 4015200046
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4015200046.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu FENESTRA Sk, spol. s r.o., so sídlom Priemyselná 17, Zlaté Moravce, zastúpeného advokátskou kanceláriou Matejka & Haluška, s.r.o., so sídlom Lazovná 20, Banská Bystrica, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 1100304/1/530814/2014 zo dňa 03.12.2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/2/2015-52 zo dňa 22. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k 15S/2/2015 - 52 zo dňa 22. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/530814/2014 zo dňa 03.12.2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej aj ako „správca dane“) č. 9416301/5/3992299/2014 zo dňa 26.08.2014, ktorým bol podľa § 156 ods. 1 písm. d/ zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) žalobcovi vyrubený úrok z omeškania v sume 2.723 Eur za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti na zdaňovacie obdobie február 2013 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že z príslušných ustanovení zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov pre žalobcu vyplýva povinnosť vybrať preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy svojich zamestnancov, tento preddavok zraziť pri výplate, pri poukázaní alebo pri pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru a tieto preddavky odvieť správcovi dane najneskôr do piatich dní po dni výplaty, poukázania alebo pripísania zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru, ak správca dane neurčí inak. V prehľade o

zrazených a odvedených preddavkoch na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie február 2013 žalobca uviedol svoju odvodovú povinnosť z titulu preddavkov na daň v sume 16.989,96 Eur, ktorú mal odvieť správcovi dane najneskôr do 05.04.2013, čo v konaní sporné nebolo. Rovnako krajský súd konštatoval, že sporné nebolo ani omeškanie žalobcu s odvedením tohto preddavku, a to od 06.04.2013.

V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu bolo ďalej poukázané na uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 15.05.2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 32R/3/2013 o začatí reštrukturalizačného konania žalobcu, ktoré bolo skončené potvrdením reštrukturalizačného plánu žalobcu ako dlžníka, a to uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 31.01.2014, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 07.02.2014. Po skončení reštrukturalizačného konania vydal správca dane dňa 26.08.2014 rozhodnutie, ktorým vyrubil žalobcovi úrok z omeškania v sume 2.723 Eur podľa § 156 ods. 1 písm. d/ zákona č. 563/2009 Z.z. Podľa názoru krajského súdu pohľadávku správcu dane predstavujúcu vyrubení úrok z omeškania nebolo možné prihlásiť do reštrukturalizačného konania žalobcu, nakoľko pohľadávka vznikla až na základe rozhodnutia správcu dane zo dňa 26.08.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2014, t. j. po skončení reštrukturalizačného konania. S poukazom na formuláciu ustanovenia § 156 ods. 1 písm. d/ zákona č. 563/2009 Z.z. bolo krajským súdom konštatované, že správca dane je povinný túto sankciu vyrubiť v prípade, ak daňový subjekt nezaplatí preddavok na daň v ustanovenej lehote alebo výške. Povinnosť daňového subjektu zaplatiť úrok z omeškania tak nevzniká automaticky momentom nezaplatenia alebo neodvedenia dane, resp. preddavku na daň, ale až vtedy, keď správca dane úrok z omeškania vyrubí a jeho rozhodnutie nadobudne právoplatnosť. Krajský súd mal za to, že predpokladom toho, aby si správca dane v súlade s § 158 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. prihlásil pohľadávku do reštrukturalizačného konania, je existencia takejto pohľadávky vo forme daňového nedoplatku, ktorý sa pre účely reštrukturalizácie považuje za pohľadávku. Tým, že pohľadávka správcu dane bola vyrubená až po skončení reštrukturalizácie žalobcu, nemohla byť do reštrukturalizačného konania ani prihlásená. Záverom krajský súd konštatoval, že správca dane bol povinný postupovať podľa § 156 ods. 1 písm. d/ a ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. a úrok z omeškania vyrubiť, pričom vo vyrubovacom konaní nebol oprávnený posudzovať vymáhateľnosť tejto pohľadávky.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Mal za to, postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP) a zároveň napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Poukázal na to, že už v žalobe uviedol rozsiahlu argumentáciu, ktorá podľa jeho presvedčenia dostatočne odôvodňuje záver o tom, že pohľadávka zodpovedajúca úroku z omeškania musí byť na účely reštrukturalizačného konania žalobcu považovaná za pohľadávku, ktorá sa uplatňuje prihláškou. Zastával názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu vo svojom odôvodnení neposkytuje žalobcovi odpovede na žiadne z ním prednesených argumentov odôvodňujúcich záver o nesprávnom napadnutého rozhodnutia. V konečnom dôsledku to podľa žalobcu znamená, že napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje zákonom predpísané náležitosti odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 OSP len formálne, bez náležitého materiálneho obsahu.

S poukazom na § 120 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) žalobca dôvodil, že determinantom určujúcim charakter pohľadávky na účely reštrukturalizácie, t. j. skutočnosťou rozhodujúcou pre posúdenie, či sa jedná o tzv. prednostnú pohľadávku alebo pohľadávku uplatňovanú prihláškou, je okamih vzniku práva zodpovedajúceho pohľadávke a nie jej splatnosť. Domnieval sa, že v insolvenčnom rámci rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania nemá charakter skutočnosti konštitujúcej právo na jeho zaplatenie. Právo na zaplatenie úroku z omeškania vzniká na základe zákona výlučne v dôsledku omeškania so splnením daňovej povinnosti a rozhodnutie o jej

vyrubení ovplyvňuje výlučne jeho splatnosť, a tým oprávnenie správneho orgánu jemu zodpovedajúce plnenie vymáhať, nie však vznik pohľadávky v zmysle ZKR. K uvedenej argumentácii podľa žalobcu nasvedčuje právna úprava vyjadrená v ustanoveniach zákona č. 563/2009 Z.z., a to § 156 ods. 2 tretej vety, § 158 ods. 5 a § 84 ods. 1 písm. g/. Okrem toho aj predchádzajúca právna úprava zákona č. 511/1992 Z.z. o správe daní a poplatkov, základný účel reštrukturalizačného konania a právny charakter úroku z omeškania ako akcesorického práva.

Zdôraznil, že krajským súdom prezentovaný interpretačný záver je nesprávny, nakoľko nie je možné nájsť dôvod, pre ktorý by pohľadávka na zaplatenie úroku z omeškania podľa zákona č. 563/2009 Z.z. mohla, resp. mala mať v insolvenčnom konaní rôzny právny režim výlučne v závislosti od okamihu rozhodovania správcu dane, o to viac v prípade, keď oneskorený výkon činnosti správcu dane by mal v insolvenčnom konaní zakladať výhodnejšie postavenie z hľadiska vymožiteľnosti vyrubovaného úroku z omeškania. Tiež pripustením záveru krajského súdu by došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov insolvenčného konania, a to v dôsledku neodôvodneného zvýhodnenia žalovaného ako veriteľa pohľadávky odvodzujúcej svoju existenciu z noriem verejného práva oproti iným veriteľom pohľadávok vzniknutých na základe súkromného práva.

Za nesprávny žalobca považoval aj právny záver krajského súdu, ktorým oddelil otázky zákonosti vyrubenia úroku z omeškania napadnutým rozhodnutím a jeho vymáhateľnosti, ktorou sa z tohto dôvodu nezaoberal. Žalobca vyslovil presvedčenie, že nemôže existovať povinnosť správcu dane vyrubiť úrok z omeškania bez následnej a s tým spojenej povinnosti vymáhania, keďže existencia povinnosti správneho orgánu vydať nevykonateľné rozhodnutie je neodôvodniteľná a absurdná a navyše v priamom rozpore s požiadavkou na efektívnu a hospodárnu správu daní, na ktorej má štát nepochybný záujem.

S ohľadom na uvedené argumenty žalobca zastával názor, že krajský súd na predmetnú vec nesprávne aplikoval ust. § 156 ods. 1 písm. d/, ods. 2 a § 158 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z., resp. tieto ustanovenia nesprávne interpretoval. Krajský súd sa podľa žalobcu v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s normami insolvenčného práva plynúcimi zo ZKR, pričom svojím rozhodnutím poprel ich zmysel a účel.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca podal dňa 07.04.2013 správcovi dane prehľad o zrazených a odvedených preddavkoch na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie február 2013, v ktorom uviedol zrazené preddavky v sume 16.989,96 Eur. Tieto mali byť v zmysle § 35 ods. 6 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov odvedené najneskôr do piatich dní odo dňa 31.03.2013 (uvedeného v podanom prehľade), avšak žalobca tieto preddavky neodviedol vôbec. Správca dane preto napadnutým rozhodnutím vyrubil žalobcovi úrok za 390 dní omeškania, celkom v sume 2.723 Eur, a to do dátumu vykonania ročného zúčtovania za rok 2013, t. j. do 30.04.2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (správca dane), ktorým bol žalobcovi ako zamestnávateľovi vyrubený úrok z omeškania v sume 2.723 Eur za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie február 2013 v ustanovenej lehote.

Podľa § 2 písm. b/ a f/ zákona č. 563/2009 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie:

b/ daňou daň podľa osobitných predpisov vrátane úroku z omeškania, úroku a pokuty podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov a miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady podľa osobitného predpisu,

f/ daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

Podľa § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 156 ods. 1 písm. d/ zákona č. 563/2009 Z.z. úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane vybraný preddavok na daň.

Podľa § 156 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy podľa odseku 1. Pri výpočte úroku sa použije štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň vzniku daňového nedoplatku alebo v deň nasledujúci po dni, v ktorom mal byť preddavok na daň zaplatený alebo odvedený, alebo splátka dane zaplatená. Pri vyrubení úroku z omeškania podľa odseku 9 sa použije základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia úplnej žiadosti členského štátu o vymáhanie pohľadávky. Ak štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 15 %, pri výpočte úroku z omeškania sa použije ročná úroková sadzba 15 %. Správca dane vyrubí úrok z omeškania za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane alebo do dňa použitia

daňového preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 55 alebo do dňa začatia reštrukturalizačného konania; pri podaní dodatočného daňového priznania správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy do dňa podania dodatočného daňového priznania. Úrok z omeškania z nezaplatených dlžnej sumy môže správca dane vyrubiť aj priebežne. Úrok z omeškania sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou.

Podľa § 158 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. daňový nedoplatok sa na účely konkurzu a reštrukturalizácie považuje za pohľadávku.

Podľa § 158 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie správca dane postupuje podľa osobitného predpisu.

Z ustanovení zákona č. 595/2003 Z.z. vyplýva pre žalobcu (ako zamestnávateľa a platiteľa dane z príjmov zo závislej činnosti) povinnosť vybrať preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy svojich zamestnancov, tento preddavok zraziť pri výplate, pri poukázaní alebo pri pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru a tieto preddavky odvieť správcovi dane najneskôr do piatich dní po dni výplaty, poukázania alebo pripísania zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru, ak správca dane neurčí inak. V prehľade o zrazených a odvedených preddavkoch na daň z vyplatených príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie február 2013 žalobca uviedol zrazené preddavky na daň v sume 16.989,96 Eur, pričom zrazené boli dňa 31.03.2013. Tieto mali byť v zmysle § 35 ods. 6 zákona č. 595/2003 Z.z. odvedené najneskôr do 05.04.2013, avšak žalobca tieto preddavky vôbec neodviedol.

Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 32R/3/2013 z 15.05.2013 (zverejneným v Obchodnom vestníku č. 97/2013 zo dňa 22.05.2013) sa u žalobcu začalo reštrukturalizačné konanie, pričom uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 32R/3/2013 zo dňa 31.01.2014 (uverejneným v Obchodnom vestníku č. 26/2014 zo dňa 07.02.2014) bol potvrdený reštrukturalizačný plán a ukončená reštrukturalizácia žalobcu.

Rozhodnutím č. 9416301/5/3992299/2014 z 26.08.2014 správca dane vyrubil žalobcovi úrok z omeškania v sume 2.723 Eur, pričom na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 1100304/1/530814/2014 z 03.12.2014 prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil. V odôvodnení tohto rozhodnutia žalovaný poukázal na to, že žalobca bol v zmysle prehľadu o zrazených a odvedených preddavkoch na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie február 2013 povinný uhradiť preddavok na daň v lehote do 05.04.2013 a keďže tak neučinil, preto mu správca dane vyrubil úrok z omeškania.

V predmetnej veci bolo potrebné posúdiť otázku vzniku pohľadávky na úroku z omeškania, ktorý bol žalobcovi vyrubený správcom dane podľa ust. § 156 ods. 1 písm. d/ zákona č. 563/2009 Z.z. a posúdiť, či správcovi dane vznikla povinnosť prihlásiť takúto pohľadávku prihláškou do reštrukturalizačného konania. Najvyšší súd pritom dospel k záveru, že v danom prípade nebolo možné pohľadávku správcu dane vzniknutú z titulu vyrubenia úroku z omeškania prihlásiť do reštrukturalizačného konania skončeného na základe uznesenia súdu zo dňa 31.01.2014, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 07.02.2014, nakoľko táto pohľadávka vo forme úroku z omeškania vznikla až na základe rozhodnutia správcu dane zo dňa 26.08.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2014, teda až po skončení reštrukturalizačného konania.

Krajský súd správne vychádzal z ustanovenia § 2 písm. b/ a f/ a § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z., keď dospel k záveru, že povinnosť žalobcu zaplatiť úrok z omeškania za neodvedenie preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti v ustanovenej lehote vznikla až keď bol tento úrok rozhodnutím správcu dane vyrubený (resp. právoplatnosťou tohto rozhodnutia), nakoľko ukladať povinnosti podľa zákona č. 563/2009 Z.z. alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím. Až rozhodnutím o daňovom nedoplatku vznikla žalobcovi povinnosť ho zaplatiť a na účely konkurzného a reštrukturalizačného konania vzniká v zmysle § 158 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. správcovi dane pohľadávka. Keďže však daňový nedoplatok (úrok z omeškania) bol vyrubený rozhodnutím zo 26.08.2014 (právoplatným dňa

18.12.2014), neexistoval ako pohľadávka v čase reštrukturalizácie žalobcu a správca dane ju preto nemohol prihlásiť do reštrukturalizačného konania. Z uvedeného dôvodu nemohla zaniknúť podľa § 84 ods. 1 písm. g/ zákona č. 563/2009 Z.z.

Ako vyplýva z § 156 ods. 1 písm. d/ zákona č. 563/2009 Z.z., správca dane je povinný vyrubiť úrok z omeškania, ak daňový subjekt neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške vybraný preddavok na daň. Ustanovenie § 156 ods. 6 písm. a/ až d/ zákona č. 563/2009 Z.z. účinného v čase rozhodovania žalovaného určuje prípady, v ktorých sa úrok z omeškania nevyrubí, pričom ani jeden z nich sa nevzťahuje na prípad žalobcu.

Neopodstatnená je aj námietka žalobcu, že otázku vymáhateľnosti úroku z omeškania je nutné skúmať v rámci posudzovania zákonnosti jeho vyrubenia. Aj podľa najvyššieho súdu správca dane musel postupovať podľa ust. § 156 ods. 1 písm. d/ a ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. a úrok z omeškania žalobcovi vyrubiť, pričom v tomto konaní nemohol posudzovať vymáhateľnosť tejto pohľadávky. Rovnako tak otázku vymáhateľnosti vyrubeného úroku z omeškania nemohol posudzovať ani krajský súd v tomto konaní, nakoľko predmetom žaloby bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 03.12.2014 a postup predchádzajúci jeho vydaniu, teda dôvodnosť vyrubenia úroku z omeškania.

Pokiaľ sa týka doplňujúceho stanoviska žalobcu, zo dňa 29.5.2018 v ktorom poukazoval na obdobný prípad, ktorý najvyšší súd rozhodol pod č. k. 1Sžf/2/2016 zo dňa 23.5.2017 najvyšší súd uvádza, že vo vyššie uvedenom prípade sa jedná o výnimku z ustálenej súdnej praxe.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozhodnutia sp. zn. 2Sžf/4/2016, sp. zn. 6Sžf/46/2015, sp. zn. 6Sžf/47/2015, v ktorých najvyšší súd v obdobných prípadoch vyslovil rovnaký právny názor ako je vyslovený v prejednávanej veci.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.